

Uria aalge — Zeekoet.

Duitse, op Rottumeroog.

Helgoland, 337450, O juv. 6 Juli '43, Helgoland, + (stookolie-slachtoffer) begin '46, Rottumeroog. (Museum Leiden).

Literatuur

1. Dupond, Ch.: Oeuvre du baguage des oiseaux en Belgique, exercice 1946. Le Gerfaut, **37**, p. 62—70.
2. Fortsatte Resultater af Ringmærkningerne. Vidensk. Medd. fra Dansk Naturh. Foren.
 - a. 12. 1931—'43, **107**, p. 371—380 (P. V. Jensen).
 - b. 13. 1931—'44, **108**, p. 161—168 (H. Poulsen).
 - c. 14. 1931—'45, **109**, p. 219—228 (H. Johansen).
 - d. 15. 1931—'46, **110**, p. 245—253 (— —)
3. Leach, E. P.: Recovery of Marked Birds. British Birds, **40**, p. 360—368.
4. Schaanning, H. Tho. L.: Fortsatte Resultater fra den internationale Ringmerking vedrørende Norske Trekkfugler. Stavanger Museum.
 - a. XIV, Arshefte 1944, p. 111—117.
 - b. XV, Arbok 1946, p. 118—134.
 - c. XVI, ibidem, p. 173—183.

Korte mededelingen

(met 1 tekstfiguur)

Over eenige minder bekende pleegouders van de koekoek, *Cuculus c. canorus* L.

Tot nog toe was de fluiter, *Phylloscopus sibilatrix* (Bechst.), voor Nederland niet bekend als pleegouder voor de koekoek. (Zie „De Ned. Vogels”, p. 365—366 en Van Pelt Lechner, Oologica Neerlandica).

Op 10 Juni 1946 gelukte het mij op Ockenburgh bij Loosduinen een nest van de fluiter te vinden, dat, behalve een ei van de fluiter een licht blauw gekleurd koekoeksei bevatte. Op 17 Juni 1946 bleek het nest nog steeds deze twee eieren te bevatten. Men moest wel aannemen, dat het door de vogels was verlaten. Inderdaad bleek bij het praepareeren van de eieren dat deze reeds veel langer aan hun lot waren overgelaten. De inhoud was reeds totaal ingedroogd, waardoor het legsel bij het praepareeren verloren ging.

Op 21 Mei 1947 vond ik in Wolfheze (Buunderkamp) een nest van de fluiter met 4 eieren. Op 23 Mei bevatte het nest een koekoeksei. Ook dit nest werd door de pleegouders verlaten, hoewel het fluiter ♀ het broeden reeds was begonnen. Het legsel werd verzameld en bevindt zich in de collectie Hellebrekers.

Makacz vermeldt voor Duitschland de fluiter als een vrij algemeen voorkomend pleegouderpaar van de koekoek. Tevens vermeldt hij er bij, dat de Sylvidae vrijwel altijd het koekoeksei niet aanvaardden en hun nest in de steek laten. Deze waarneming komt overeen met bovenstaande waarnemingen en met de waarneming, welke ik deed te Vianen op 23 Juni 1947. Een nest van de tuinfluiter, *Sylvia b. borin* (Bodd.), bevattende 4 eieren en een koekoeksei, werd prompt door deze Sylvide in de steek gelaten.

Was de fluiter als pleegouder voor de koekoek voor Nederland tot nu toe in de literatuur niet beschreven, ook de winterkoning, *Troglodytes tr. troglodytes* (L.), is hier te lande een weinig voorkomende pleegouder. Van Pelt Lechner

vermeldt de winterkoning als zoodanig niet. Wel komt de soort voor in de lijst van pleegouders van de koekoek in „De Nederlandsche Vogels”.

Op 16 Mei 1947 werd te Wolfheze (Buunderkamp) een nest van de winterkoning gevonden met 2 eieren. Op 21 Mei bevatte het nest 7 eieren en een koekoeksei. Daarbij zijn twee bijzonderheden te vermelden. In de eerste plaats was de nestopening van het winterkoningnest volkomen gaaf zonder vervorming zoodat het uitgesloten is, dat de koekoek dit ei op normale wijze in het nest heeft kunnen leggen. Dit heeft alleen kunnen geschieden door middel van de uitstulpbare oviduct. (Jourdain) òf door middel van de snavel, nadat het ei eerst elders was gelegd.

De tweede bijzonderheid was, dat het koekoeksei dezelfde kleur (parelgrijs-violet) en dezelfde teekening (bruin violette haaltjes en vlekjes) vertoonde als het ei dat later bij de fluiter werd gevonden. Gezien deze overeenkomst, moet men aannemen, dat het eieren van dezelfde vogel waren.

K. Waldeck.

„Broedgeval” van de grote trap, *Otis t. tarda* (L.), in 1947 bij Castricum.

Bij geruchte had ik vernomen, dat een trap eieren zou hebben gelegd in de duinen bij Castricum. Op mijn verzoek om nadere inlichtingen ontving ik van jachtopziener E. J. Kortenoever, 't voerhuis aan de Kruisberg, provinciaal duinterrein, Heemskerk, het volgende antwoord:

.....Inderdaad heeft er op het duinterrein Castricum een Grote Trap gebroed. Reeds vroeg in het voorjaar (1947) werd ze gezien. Aan broeden dachten we niet, omdat we slechts één exemplaar zagen, totdat één van de jachtopzieners haar broedend vond. Het nest bevatte slechts 1 ei, ongeveer ter grootte van een ganzenei, crèmekleurig, geen tekening. Het ei was onbevruucht en zo bleef de Trap broeden. Wij waren nieuwsgierig hoe het zou aflopen. De dag dat Jan P. er enige meters film op verschiepen zou, was het ei weg. Vermoedelijk is de Trap 't broeden moe geworden, heeft het nest verlaten.....”.

Het is natuurlijk best mogelijk, dat het dezelfde vogel geweest is, welke bij Den Haag signaleerd is geworden (zie Limosa, 20, p. 244).

In de eerste wereldoorlog heeft ook een ♀, dat ongepaard was, 2 eieren gelegd in de duinen ten N. van Ballum op Ameland, waarvan er één zich bevindt in de coll. van het Rijksmuseum te Leiden (zie Tijdschr. Ned. Dierk. Ver., 3e Serie, 1, p. 23).

W. Ph. J. Hellebrekers.

Iets over de zwarte ooievaar, *Dissoura episcopus episcopus* Finsch.

Over het algemeen kunnen wij over de zwarte- of witnek-ooievaar betrekkelijk weinig waarnemingen, buiten het wilreservaat Oedjoeng-Koelon, in onze notities opgetekend vinden, zoodat wij hem in West-Java althans niet als een gewone vogel zouden willen beschouwen. Dit schaarsche voorkomen is vermoedelijk ook de oorzaak ervan, dat er op Java zoo weinig over deze fraaie vogels werd gepubliceerd. Hieronder volgen enkele als „voorloopige mededeelingen” te beschouwen oppervlakkige notities, die den lezer mogelijk zullen interesseeren.

Een enkele maal namen wij een of enkele exemplaren waar in langs de kust gelegen terreinen nabij Batavia en Siccama zag er eens een paar boven het Zuidelijke stadsdeel van Batavia vliegen (Ardea, 26/27, p. 119). Te zamen met Siccama zagen wij er in Augustus enkele boven het in Midden-Bantam, meerdere tientallen kilometers van de kust gelegen Danau-moeras en ongeveer een maand later weer enkele, nl. een zestal exemplaren, op een tusschen het

hoogere bosch ingeklemd complexje sawah's in de buurt van Djasinga ten Westen van Buitenzorg. Deze plaats is eveneens tientallen kilometers van de kust verwijderd. Op 4 Juli 1943 merkte ik een solitair exemplaar op, vliegend boven de cultuur- en oerbosch-grens boven de thee-onderneming Tjiomas nabij Buitenzorg, op een hoogte van ongeveer 800 m boven zee. Deze waarneming werd dus alweer in het centrale deel van Java gedaan, terwijl ik de vogels tevens meermalen waarnam in de laaglandstrook en wel vlak langs de kust, tusschen Oedjoeng-Koelon en Tjemara (Noord-Bantam), zoowel solitair als verscheidene tezamen. Ook meende ik eenmaal enkele *Dissoura's* boven het in de Baai van Bantam gelegen „Poelau-Doewa" te zien rondcirkelen.

Dit is zoowat alles wat ik, buiten Oedjoeng-Koelon, aan ervaringen met deze ooievaars opdeed, en daaruit blijkt, dat men de soort evengoed — en misschien zelfs algemeener? — in het centrale deel van Java dan in de onmiddellijke omgeving van zee en strand kan aantreffen.

In het wildreservaat Oedjoeng-Koelon trof ik deze fraaie ooievaars echter vaak zeer talrijk aan, zoowel in den drogen tijd als gedurende de West-moesson. Hier zag ik er niet zelden eenige tientallen op dezelfde „tegal", samen fourageeren, waarbij ze op maraboe-achtige wijze door de lage onkruiden stapten op zoek naar iets van hun gading. Op 27 September 1937 zag ik er vanuit een loerhut, die in een boom was gebouwd, langs een kurkdrogen „tegal", ongeveer vijftig verspreid rondstappen en het ontmoeten van een dergelijk aantal, en zelfs nog meer, was ook tijdens later door ons naar dit reservaat gemaakte tournee's, geenszins een zeldzaamheid! Wij troffen de vogels hier niet alleen aan op kurkdroge weidevelden, waar de grond door groote droogte was gebarsten, maar eveneens op tot enkele dm diep onder water staande „moeras-tegals" en langs de oevers van zoetwater-stroompjes in open terrein, echter nooit op modderbanken e.d. langs de kust of elders fourageerend in zout water, zooals men dat zoo vaak kan waarnemen bij de maraboe's en de nimmerzat.

Niet zelden zagen wij *Dissoura* ook hoog in de lucht zweef-vliegen, soms samen met de beide zooëven genoemde ooievaarachtigen, maar ook wel eens met groote roofvogels o.a. *Haliaëtus leucogaster*.

In de late middaguren kan men ze in Oedjoeng-Koelon vaak, gewoonlijk meerdere bijeen, aantreffen op hooge, doode gebang-palmen (*Corypha utan*), die, wanneer ze hun vruchten hebben afgeworpen, en ook wel als ze deze nog dragen, ideale rustplaatsen bieden aan vele vogels, meer in het bijzonder aan pauwen, maraboe's, de nimmerzat en aan onze zwarte ooievaars. Herhaaldelijk zagen wij verscheidene pauwen, samen met enkele *Dissoura's* op zulke plaatsen den nacht doorbrengen. Eens, op 24 Mei 1941, telde ik enkele *Dissoura's* naast maar liefst 15 pauwen op één palm!

Ofschoon de soort ongetwijfeld in Oedjoeng-Koelon broedt, hebben wij tot nu toe nog geen nest ontmoet. De vogels schijnen niet in kolonies te broeden, maar solitair of enkele tezamen en doorgaans in zwaar bosch of niet ver daarvan verwijderd. Hun voedsel bestaat waarschijnlijk over het algemeen veel minder uit visch dan wel uit krabben, in water levende weekdieren, alsmede uit op drogen grond levende kikkers, hagedissen, slangen, sprinkhanen en andere grove insecten en de poppen en larven daarvan. Ook muizen en ratten behoren tot het menu.

Wij hoorden de vogels nooit eenig ander geluid maken dan dat door de vleugels veroorzaakt; zij zijn zonder twijfel zeer zwijgzaam, zooals trouwens eveneens gezegd kan worden van de beide andere hierboven genoemde ooievaarachtigen.

A. Hoogerwerf.

Eieren en kleine kuikens van *Gallus gallus bankiva* Temm.

In „De Nederlandsch Indische Jager” (Jrg. 7, 8 en 10, resp. p. 74, 5 en 198) wordt door Houwing, Bartels en van Maarseeve als broedtijd van het Bankiva-hoen en als tijd van waarneming van kleine kuikens dezer soort op Java de maanden Maart, Mei, Juni en Aug.-Dec. vermeld. Sody (Tectona, 23, 1930, p. 187) noemt April als broedtijd en in Bouma's artikel: „Broedtijden in de houtvesterij Tjiledoek, Java” (Ardea, 25, 1936, p. 100—107) wordt Mei als zoodanig opgegeven.

Door ons werden enkele waarnemingen te boek gesteld, die betrekking hebben op de door genoemde auteurs niet genoemde maanden; zij volgen hieronder.

Op 19 Februari 1941 werden in het wildreservaat Oedjoeng-Koelon enkele kuikens bij een hen opgemerkt, die naar schatting een maand oud waren, dus in Januari waren uitgebroed. Op 21 Februari 1943 namen wij in een strook vrij zwaar secundair bosch, die de grens vormde tusschen de thee-onderneming Tjio-mas, boven Buitenzorg, en het oerbosch van den Salak op $\pm$ 800 m boven zee eveneens een hen waar met heel kleine kuikens waarvan ik de leeftijd niet nauwkeurig kon schatten, maar waarvan wel kan worden aangenomen, dat zij in Februari waren uitgekomen. D.d. 4 Juli 1943 traden wij in dezelfde boschstrook bijna bovenop een op het nest zittende hen, die haar legsel had gedeponeerd ongeveer 10 meter van een smal boschpad verwijderd, op den grond tusschen de wortels van een vrij zwaren boom. Er bleken, te oordeelen naar de ledige doppen, 3 kuikens te zijn, waarvan ik er één nog in het nest en een tweede vlak daar bij op den grond „gedrukt” aantrof. Een onbevruucht ei bevond zich naast het nest. Deze hen maakte, op een tak nabij het nest vliegend, een zeer luid misbaar, trachtte later door vleugellamheid te simuleeren de aandacht van haar kroost af te leiden en was nog te hooren nadat wij de omgeving van het nest reeds lang hadden verlaten en ons weer in de theetuinen, ver van de hen en haar uit de maanden September en October.

Tenslotte werden opnieuw kleine kuikens waargenomen in Oedjoeng-Koelon op 13 October 1943 ten aanzien waarvan wij geen bijzonderheden noteerden. Het tijdstip van deze laatste vondst valt dus in de door van Maarseeve (N.I.J., 10, p. 198) voor Sindangbarang opgegeven (uitzonderings?-periode. Uit de omgeving van Tjibodas (Gn. Pangrango) bezitten wij legfels dateerend uit de maanden September en October.

Uit de beschikbare gegevens blijkt dus, dat men in elke maand van het jaar eieren of kleine kuikens van dit bosch-hoen kan aantreffen, al zal de kans hierop vermoedelijk niet in elke maand even groot zijn.

Het is misschien aan slechts weinigen bekend, dat dit hoen een zeer groote verticale verspreiding heeft. Wij troffen de soort zoowel veelvuldig op zeehoogte, vaak vlak bij de kust, als in het Natuurmonument Tjibodas-Gn. Gedé aan en vrij geregeld nabij de hoogste punten, die het gebergte daar bereikt, dat is ongeveer 3000 meter.

Sody schrijft (Ned. Ind. Jager, 11, 1941, p. 69): „Ik heb verder den indruk dat *Gallus gallus* meer een bewoner is van de hoogere streken, *Gallus varius* meer van de lagere. Bernstein zegt van *gallus*, dat de soort zich op Java het liefst ophoudt aan de grenzen der bergwouden, dikwijls verschijnend op de, in de buurt daarvan gelegen koffie-ondernemingen, echter zelden beneden 3000 voet. Voor het Maleische schiereiland wordt echter opgegeven een maximum hoogte van 1000 voet (Stuart Baker).”

Mogelijk heeft Sody gelijk en is *Gallus gallus bankiva* Temm. inderdaad méér een bewoner der hoogere streken en *Gallus varius* méér van de lagere, maar intusschen hebben wij het Bankiva-hoen op bepaalde plaatsen, o.a. in het wildreservaat Oedjoeng-Koelon, op zee-hoogte toch een vrij gewone verschijning be-

vonden, evenals in de laagland-strook tusschen dat wilreservaat en Tjemara. Met het oog hierop is Bernstein's mededeeling: „echter zelden beneden 3000 voet” zeker niet zonder restrictie juist en Stuart Baker's meening — vide hierboven — gezien de door ons opgedane ervaringen langs de hellingen van de Salak en de Gedé nog veel minder, althans voor zoover het West-Java betreft.

A. Hoogerwerf.

Zwemmende Blauwe Reigers (*Ardea cinerea rectirostris* (Clark.))

In de vischvijvergebieden van Sidoardjo in Oost-Java en langs de kust van het Natuurmonument-eiland Poelau-Doewa in de Baai van Bantam heb ik enkele malen een blauwe reiger in minstens twee meter diep water zien zwemmen. Dit was o.a. het geval op 15 Maart 1941, niet ver verwijderd van de kust van genoemd eiland. Op dien dag zag ik tot mijn verbazing een volwassen *Ardea cinerea* in zee vliegen, daar rustig eenigen tijd ronddobberen en daarna weer opvliegen. Bij meting bleek het water ter plaatse 2 m diep te zijn. Op 7 en 13 April zag ik iets dergelijks opnieuw en toen nog verder uit de wal; op 7 April stak de zwemmende vogel kop en hals enkele malen onder water en ging even later zonder eenige moeite weer op de wieden. Later heb ik nog enkele malen een dergelijke waarneming gedaan, o.a. ook bij een jongen, maar reeds vliegvluggen blauwen reiger van welke ik de foto maakte, die hier is gereproduceerd.

Omstreeks 1935 nam ik een dergelijke zwempartij waar in een diepe vischvijver nabij Sidoardjo, waar zich eveneens groote broedkolonies bevinden. Ten slotte vind ik in mijn aantekeningen van April 1941 nog een waarneming over een dergelijk gedrag van *Ardeola speciosa*, die eveneens in zee vloog, daar even ronddobberde en toen weer verder vloog. Ook dit was nabij het eiland Poelau-Doewa toen daar nog vele honderden reigerachtigen broedden.

Tot nu toe heb ik dergelijke waarnemingen niet gedaan op plaatsen ver van zulke broedplaatsen verwijderd en ook niet buiten het broedseizoen, maar misschien willen de lezers eens opletten of zoo iets bij reigers misschien ook buiten den broedtijd kan worden opgemerkt.

Over het zwemmen van „landvogels” werd reeds door anderen geschreven, o.a. over een dergelijk geval van een spoorboekje, die oogenschoonlijk zonder daartoe te worden gedwongen zich te water begaf en zwom. (Bombay Journal, 17, 1906/7, p. 528). In Brit. Birds (1, 1908, p. 292) wordt het zwemmen gemeld van een houtduif, terwijl op p. 526 van Bombay Journal 31, 1926/7, wordt geschreven over het zwemmen van *Haliastur i. indus*.

Over de aanpassing tot zwemmen bij vogels schreef Dablow in Morph. Jahrb., 54 (1925, p. 288), welk artikel door ons echter, evenmin als de voor-
noemde, kon worden gelezen.

A. Hoogerwerf.

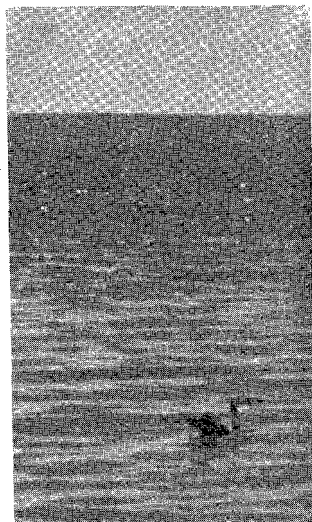

Foto Hoogerwerf

Zwemmende juv blauwe reiger,
Ardea cinerea rectirostris,
April 1941.

Naschrift van de Redactie.

Inderdaad is het gevraagde door mij waargenomen. Toen ik in de laatste dagen

van September 1923 door de Roode Zee naar Indie reisde werd het schip geruimen tijd gevolgd door een blauwen reiger, die telkens, wanneer hij het schip inhaalde, op zee neerstreek en daar bleef dobberen, tot hij uit het gezicht verdwenen was. Eenigen tijd later verscheen hij weer en streek andermaal op zee neer. Dit herhaalde zich vele malen tot het donker werd. Ik houd het ervoor, dat het dier, zooals veel trekvogels, op het schip wilde rusten, doch bij het zien van menschen dat niet durfde en dan met het wateroppervlak genoeg nam.

(F. C. van Heurn).

***Sula sula rubripes* Gould (*Sula piscatrix* L.) aangetroffen op of bij Java.**

Op p. 105 (no. 130) van het door Bartels en Stresemann gepubliceerde overzicht van Java-vogels (Treubia 11, 1929/30) werd onder *Sula piscatrix* L. de volgende aantekening geplaatst: „Einige Ex. mit Fundortsangabe „Java“ im Leidener Mus., Bart.“. Uit het feit, dat van deze rotspelikaan in 1930 dus geen materiaal in de collectie Bartels aanwezig was, mag wel worden afgeleid, dat de soort op en bij Java als zeldzaam moet worden beschouwd, zoodat het doen van enkele nieuwe vondsten wel de moeite van het publiceeren waard lijkt.

In December 1933 werd, vermoedelijk door tussenkomst van Dr. Hardenberg van het Laboratorium voor het Onderzoek van de Zee, te Pasar Ikan bij Batavia, een nog niet in het adulte kleed gestoken exemplaar van deze Jan van Gent verkregen, dat zich thans als balg in de Museum-collectie te Buitenzorg bevindt. Als herkomst vermeldt het etiket „Batavia?“, zoodat het niet geheel zeker is, dat dit exemplaar inderdaad afkomstig is van de wateren rond Java. Maar ik meen mij te herinneren, dat deze Jan van Gent in de Baai van Batavia werd bemachtigd en na eenigen tijd in gevangenschap te hebben geleefd, stierf en naar Buitenzorg werd gezonden.

Een exemplaar met absoluut zekere vindplaats is een op 27 December 1932 door den mantri-paerapareur van het Buitenzorg Museum Saän verkregen vogel uit het wildreservaat Oedjoeng-Koelon nabij de monding van de in de Indische Oceaan uitmondende kali Tjibandawah. Dit exemplaar werd verkregen gedurende een door den oud-Resident de Kanter naar dit gebied gemaakte tournee. Ook deze vogel is nog in het juveniele kleed gestoken.

In het betreffende tournee-verslag van den heer de Kanter lezen wij ten aanzien van dezen vondst het volgende:

„Op den terugweg langs het strand werd een versch cadaver van een donker gekleurde zeemeeuw gevonden, hetwelk aan den preparateur werd gegeven daar het voor het museum wellicht van waarde zou zijn.“

Op 10 Mei 1939 werd door ons zelf op zee nabij de kust van het in Straat Soenda gelegen Prinsen-eiland een exemplaar van deze Jan van Gent waargenomen, dat eveneens nog niet was uitgekleurd. Men krijgt uit deze waarnemingen wel den indruk, dat in het adulte kleed gestoken vogels van deze soort zeer zeker zelden nabij Java voorkomen.

A. Hoogerwerf.

***Merops superciliosus javanicus* Horsf. met voer?**

In de door Bartels en Stresemann gepubliceerde lijst van Java-vogels in Treubia, 11, 1929/30, p. 113, maakte Bartels t.a.v. de hierboven genoemde trekkende bijeneter de volgende aantekening: „Es ist nicht ausgeschlossen, dass diese (während des Nordwinters in Java häufige) Art in geringer Zahl auf der Insel brütet.“ Ook wij achten dit zeer wel mogelijk en gaven daarvan

blijk in onze „Avifauna van Batavia en Omstreken" (Ardea, 26/27, 1937/38, p. 52), waarin wij o.a. schreven: „Hoe het ook zij, hoewel wij er niet ten volle van overtuigd zijn, zou het ons allerminst verwonderen, als te eeniger tijd nesten met eieren of jongen van deze trekkers op Java gevonden werden." Vrij dikwijls hebben wij ook later deze vogels waargenomen op een tijdstip, dat zij reeds lang in hun zomerkwartieren op het vasteland van Azië hadden moeten terug zijn. Dit komt naar onze meening bij deze soort meer voor dan bij welke andere trekker ook.

Nu werd op 30 September 1942 iets opgemerkt, dat misschien eveneens een aanwijzing vormt in deze richting, want toen werd in het wildreservaat Oedjoeng-Koelon waar men de soort gedurende de wintermaanden van de gematigde gewesten vrij veelvuldig kan aantreffen, een exemplaar van deze bijeneter gezien met een insect, waarschijnlijk een libel, in de snavel boven een vrij uitgestrekt open of ijl begroeid terrein waarmede de vogel na wat te hebben rondgevologen achter het hoogere geboomte verdween. Er was meer dan voldoende gelegenheid om deze prooi op een voor de bijeneter geschikte plaats te „kroppen" (hoogere doode en ijlbebladerde boomen), zoodat gebrek daaraan niet de reden kan zijn geweest waarom de vogel de prooi in de vlucht meevoerde. Mogelijk is zooiets toch slechts als „Spielerei" te beschouwen, zonder dat er verder eenige beteekenis aan behoeft te worden gehecht, maar het leek ons toch wel de moeite waard het voorval te vermelden.

A. Hoogerwerf.

Merkwaardige nest-plaats van *Pitta guajana affinis* (Horsf.) op Java.

Het vinden van een nest van deze pitta in een bijna kalen boom op ongeveer 3 meter boven den grond is waarschijnlijk een niet alledaags voorkomend geval, waarom ik er hier melding van maak. De nesten, die wij tot nu toe van deze pitta te zien kregen, lagen zonder uitzondering in dicht of vrij dicht struikgewas of in een onkruid-vegetatie zooals van rotan, salak, verwaarloosde theestruiken e.d. in een gewoonlijk schaduwrijke omgeving en meestal lager dan 2 meter boven den grond.

Bedoelde vondst werd gedaan in het wildreservaat Oedjoeng-Koelon op 30 September 1942; het nest lag in een niet dikken boom in een mik, op de plaats waar de stam zich in enkele takken verdeelde. De boom — naar ik meen een gempol (*Ficus septica*) — was zeer ijl bebladerd en het nest kon op vrij grooten afstand worden gezien. Weliswaar stond de boom temidden van een secundairen opslag waar zelden of nooit een mensch den voet zette, maar deze was eveneens ijl en gaf het nest niet de minste dekking.

Het bevatte drie jongen, die nog klein en heel donker, bijna zwart waren met geelachtige mondhoeken en snavelpunt. Ze vormden in hun leelijkheid wel een buitengewoon groot contrast met de zoo fraaie oudervogels.

A. Hoogerwerf.

Jaarverslag over 1947.

In het Clubjaar 1947 bedankten drie bestuursleden, te weten: Dr C. Eijkman, Jhr Dr Ir F. C. van Heurn en Dr W. H. van Dobben.

In de opengevallen plaatsen werden in de vergadering van 19 October de heeren L. Coomans de Ruiter, W. Ph. J. Hellebrekers en Dr K. H. Voous benoemd.

Aan de beurt van aftreden was de heer Tsj. Gs. de Vries, die bij acclamatie werd herbenoemd.